

Het lichaam

Giorgio Montefoschi

Vertaald uit het Italiaans
onder de supervisie van
Reinier Spielman

Met een nawoord van
Gandolfo Cascio

Uitgeverij IJzer
Utrecht

Hoofdstuk één

De lucht was aan het betrekken. Giovanni Dalmati wenkte Hildegard, de jongste van de drie dochters van Max, de uitbater van de berghut, en wachtte tot zij de schuimende bierpullen en de glazen met limonade en *apfelschorle* had neergezet op de hoektafel van het terras die werd bezet door een groep Oostenrijkse jongens en meisjes die zojuist bezweet en dorstig van hun mountainbikes waren afgestapt. Hij betaalde voor zijn bord eieren, spek en aardappelen, de kwart liter wijn en de espresso. Hij deed zijn rugzak om, keek nog een laatste keer naar de imposante rotstorens die alle van elkaar verschilden en de hoge berg omljstten, naar het groene meertje waaruit de koeien dronken, en begon aan de terugweg. Vanaf de lager gelegen berghut was hij in precies een uur en drie kwartier naar boven gelopen: ongeveer twee keer zo lang als hij er als jongen voor nodig had gehad. Nu, bij de afdaling, zou hij er zo'n twintig minuten minder over doen en kon hij dus de bus van vijf uur halen.

De eerste druppels begonnen te vallen. Kort daarna – eenmaal voorbij het lange, rechte stuk langs steenbrokken en puinhellingen, waar de kans bestond dat de donkere, meteen roerloze silhouetten van gemzen opdoken – verdichtten ze zich tot een heuse regenbui. In zijn rugzak had Giovanni, samen met de kletsnatte trui die hij bij aankomst boven had uitgetrokken, de inmiddels lege veldfles, twee appels en een reep pure chocolade, een sweater en de waterdichte poncho die hij zelfs op de helderblauwste ochtenden nooit vergat. Toen hij aankwam bij het oude kruisbeeld trok hij zijn sweater en poncho aan, worstelde met de mouwen, de capuchon en de rits en hief zijn blik op.

Uit de haarspeldbocht, waarvan de onverharde weg zich

een stukje naar beneden afboog, kwam zijn broer Andrea tevoorschijn en liep hem tegemoet, beschermd door een zwart parapluutje.

“Serena vertelde me dat je vrijwel zeker de bus van vijf uur zou nemen,” zei hij zodra ze binnen gehoorsafstand van elkaar waren.

“Ja, dat had ik al begrepen,” Giovanni versnelde zijn pas, “maar met deze stortregen...”

“Ik heb een paraplu.” Hij hijgde licht. “Hoe gaat het?” Hij glimlachte.

“Goed, en met jou?”

“Ook goed.”

“En met Ilaria?”

“Uitstekend.”

“Was het druk op de weg?”

“Niet drukker dan normaal.”

Vanaf de paraplu die schuin tussen beide hoofden werd gehouden, vielen minuscule straaltjes water op de dunne broek van Andrea en de kniekousen van Giovanni, en gleden op hun neus en nek.

“Heb je het niet koud?” vroeg Giovanni bezorgd.

“Nee joh.”

“Hoe bestaat het? Je draagt niet eens een sweater...”

“Die heb ik in de auto liggen.”

Hij had geparkeerd voor de bushalte.

“Je boft dat ze je geen boete hebben gegeven.” Giovanni schudde zijn poncho uit. Vervolgens legde hij deze samen met zijn rugzak op de achterbank en deed hij zijn gordel om.

De regen was niet verminderd, eerder verergerd. Door de beslagen ruiten waren donkere sparren te zien, en in mist gehulde hellingen.

“We hebben mooi weer meegebracht,” merkte Andrea op.

“Nee, het is al zo sinds eergisteren,” verbeterde Giovanni hem, en veegde met zijn handpalm over het glas, “en in de

komende dagen zal het, zoals het er nu uitziet, niet verbeteren.”

“Wolken en regen?”

“Dat zijn de voorspellingen.”

Na enkele bochten kwamen ze de bus tegen.

“Als het weer slecht is storten we ons op het dorpsleven,” zei Andrea sussend.

“Ja, het dorpsleven,” herhaalde Giovanni. “Hopend dat het af en toe even opklaart, al was het maar voor een paar uur... om even de benen te strekken.”

“Ja natuurlijk.” Hij reed langzaam, oplettend.

“Thuis zul je wat veranderingen aantreffen,” kondigde Giovanni aan.

“Wat dan, waar ik nog niet van gehoord heb?” vroeg Andrea.

“Een derde badkamer boven, het keukenmeubilair...”

“Hebben jullie dat dan vervangen?”

“Ja, alles. En achter de keuken hebben we nu een veranda waar we soms eten.”

“Maar wanneer hebben jullie dat dan allemaal laten doen?”

“In juni.”

Ze waren aangekomen bij de paardenstallen. Ze sloegen rechtsaf en vervolgens, aan het eind van de helling, naar links. Ze reden het weggetje in, dat geflankeerd werd door lindebomen. Ze parkeerden voor het hekwerk dat de weide afsloot.

“En je Golf?”

“Kennelijk zijn ze iets gaan kopen,” zei Giovanni terwijl hij zijn sleutels zocht.

“Je hebt gelijk: brood, sla en een *strudel*.”

Binnen waren de lichten uit. Ze staken dat in de hal aan en brachten de koffers die ze onder de trap hadden laten staan naar de eerste verdieping. Ze liepen weer naar beneden. Ze liepen door de keuken naar de veranda. Ze kwamen de *stube*

binnen en namen plaats in de fauteuils. Kort daarna gleden twee koplampen tussen de stammen van de lindebomen door.

“Daar zijn ze!” riep Giovanni uit.

Ze hadden hun armen vol met pakken en boodschappen-tassen. In de kofferbak bleven één doosje *santa maddalena* en één met *veltliner* achter.

Toen Andrea en Giovanni ze naast de broodmand neerzetten was Serena de oven aan het instellen.

“Heb je gezien wat voor hightech keuken dit is?” wendde ze zich tot Andrea.

“Nou en of.”

“En wat vind je van de veranda?”

“Geniaal.”

“Gisteren heb ik de stof voor de gordijnen uitgekozen.”

Terwijl Giovanni op het bankje zat van de traditionele Zuid-Tiroler haard – wit, bol en met een houten blad er bovenop –, had hij de babyblauwe trui, een maaksel van Serena, uitgetrokken. Hij had hem op de plank gegooid, waar hij was beland in de wanorde van reeds gelezen, gekreukelde kranten, opgestapelde boeken, hoeden, sjaals en wollen jaszjes, en was nu de mouwen van zijn geruite overhemd aan het opstropen.

“Hebben we er niet teveel hout in gedaan?” Hij opende nu ook het derde knoopje onder zijn kraag, waaronder het gouden kettinkje en een bosje witte haren vandaan kwamen.

“Nee,” bepaalde Serena, “hij moet het tot morgenochtend uithouden.”

“Is hij dan nog warm?” vroeg Ilaria.

“Lauw, maar dat is genoeg om de vochtigheid te verjagen.”

Ze hadden een fles *veltliner* gedronken, gekoeld door een uur in de vriezer, met daarbij een voorafje van blokjes kaas, plakjes spek en roggebroom; anderhalve fles *santa maddalena* met wiener schnitzels van de slager, aardappelen uit de oven en een salade van kropsla en roodlof. Met het oog op de *stru-*

del was er een fles *malvasia* ontkurkt die Marco een jaar eerder had meegenomen uit Salina.

“Marco beweert dat de *malvasia* van Salina de beste van de Eolische eilanden is,” zei Giovanni terwijl hij de wijn in de glaasjes schonk.

“Hij heeft vanochtend gebeld,” zei Serena.

“En, wat had hij te vertellen?”

“Dat de kinderen het heerlijk hebben. Ze gaan elke dag varen met het rubberbootje.”

“Zijn Lucilla’s ouders ook gekomen?”

“Ja, haar ouders, wat van hun vrienden en een neef van Lucilla compleet met vrouw en drie kinderen.”

“Het zal wel een gekkenhuis zijn.”

“Waarom? Het lijkt me juist leuk.”

De *strudel* was ronduit heerlijk.

“Voor morgenavond heb ik een *Sachertorte* besteld en voor overmorgen een abrikozencrostata,” kondigde Serena aan.

“Straks ontploffen we nog!” protesteerde Ilaria. “En zonder ook nog maar een stap te hebben kunnen zetten.”

“Wat maakt het ons uit? Dan gaan we naar het zwembad.”

“Is er een zwembad?”

“Op zo’n vijftien kilometer hiervandaan, in een nieuw hotel met een bijzonder goede spa, waar je alle behandelingen kunt laten doen die je wilt, zelfs een hooibad.”

“Fantastisch!” Ilaria nam een klein slokje *malvasia*. “Ik wil het allemaal.”

Haar gezicht was door de warmte en de wijn rood aangelopen, haar mond was halfopen, in haar ogen, kastanjebruin zoals haar haar, lag een kinderlijke schittering.

“Ben je blij dat ik me in de watten ga laten leggen?” Ze strekte haar hand uit over de tafel.

In zijn hoekje was Giovanni overeind gekomen en verplaatste de hoeden, de sjaals en wollen jasjes over het houten blad.

“Wat zoek je?” vroeg Serena, hem aankijkend.

“M’n sigaretten.”

“Op het tafeltje.”

“Als je me er één aanbiedt,” Ilaria verschoof haar stoel, “kom ik met je mee naar buiten om je gezelschap te houden.”

Uit de dakgoot kletterde het water in stromen naar beneden.

“San Floriano bevalt me wel.”

“Je ziet het helaas bij vreselijk rotweer,” betreurde Giovanni. “Als de zon schijnt is het heel anders.”

“Dat kan ik me voorstellen.”

Het bos links van het huis was donker. Halverwege de tegenovergelegen helling verscheen een klein verlicht vierkant.

“Hoe vind jij dat het met je broer gaat?” vroeg Ilaria na een korte stilte.

“Goed, zou ik zeggen”

“Echt waar?”

“Ja, beslist.”

“Hij kon niet wachten om te komen.”

Serena, geholpen door Andrea, was ondertussen bijna klaar met afruimen. Ilaria drukte haar sigaret uit en ging terug naar binnen.

“Zal ik het fruit weghalen?”

“Nee hoor, laat maar liggen.”

“En de fles *malvasia*?”

“Die mag in de drankkast.”

De keuken was weer opgeruimd. Ze legden het brood in de kast, de overgebleven wiener schnitzels, afgedekt met aluminiumfolie, in de koelkast, en gingen terug naar de *stube*.

“Als je druiven wilt, die zijn gewassen.” In het voorbijgaan trok Serena er een trosje af.

“Ik heb zin in een whisky,” zei Andrea.

“Drink nou geen whisky,” verzocht Ilaria hem.

“Waarom niet?”

“Omdat we al wijn hebben gedronken, de *malvasia*.”

“En dus?”

“Door elkaar drinken is niet goed voor je.”

“Ik neem maar een bodempje.”

“Doe wat je niet laten kunt.”

Maar toen Andrea weer op de bank ging zitten met zijn glas, waar hij zijn lippen al aan had gezet terwijl hij het drankkastje sloot, raakte ze zijn been even licht aan als teken van vergiffenis.

De wijzers van de Tiroler klok stonden bijna op één lijn op elf uur. Aan de wand er tegenover hingen de glimlachende foto's van Giulia en Giuseppe Dalmati, de overleden ouders van Andrea en Giovanni die in reeds lang vervlogen tijden dit ongelofelijke, van de wereld geïsoleerde dorp hadden ontdekt. Een half uur later liepen Andrea en Ilaria de trap op. Giovanni dronk zijn whisky op, deed de luiken dicht en de lichten uit, trok in de badkamer zijn pyjama aan en ging onder het dekbed naast Serena liggen, die net ingeslapen was.

Het regende – zoals voorspeld was – twee dagen lang. 's Ochtends, om zeven uur, gingen Giovanni en Andrea naar het dorp, dronken koffie in de bar van hotel Posta, kochten de kranten en brood, bereidden het ontbijt op de veranda, bladerden de kranten door en leverden zo nu en dan commentaar op het nieuws. Ze wachtten tot Serena en Ilaria naar beneden kwamen en als het even ophield met regenen stelde Giovanni korte wandelingen in het bos of langs de beek voor. Op de middag van de eerste dag brachten de dames toch zeker wel een paar uur door in de spa van het nieuwe hotel dat ongeveer vijftien kilometer verderop was, en ze kwamen er enthousiast vandaan. Op de middag van de tweede dag gingen ze, ditmaal met zijn vieren, naar het

middeleeuwse kasteel van Taufer, maar zagen ervan af het te bezoeken omdat het er te druk was. 's Avonds verschenen er enkele sterren aan de hemel. De volgende ochtend was de lucht opgeklaard. De zon schitterde op de met sneeuw bevelkte rotsen, de met gras begroeide hellingen, de bomen. Een krachtige straal raakte het potje met frambozenjam en het kannetje melk op de verandatafel.

Ilaria zette haar tanden in een snee brood met boter en honing. Serena blies in haar thee.

“Wat denk jij, Serena?” raadpleegde Giovanni haar. “Is het beter om vandaag naar de Malga Frener te gaan of een rustiger uitstapje te maken?”

“Zoals?” Ze zette haar kopje neer.

“De weiden van Ried.”

“En dat zijn...?” wilde Ilaria weten.

“Uitgestrekte weiden wat hoger in de bergen, waar je komt als je een bospad volgt.”

“Is het niet te inspannend?”

“Nauwelijks.”

Het waren prachtige velden, golvend, omsloten in een kom omzoomd door sparren en lariksen waarachter zich de bergkammen aftekenden.

“Wat is dat voor hutje hier?” Ilaria wees naar een chalet met een overdekt terras en aan de zijkant een bankje.

“Die is van de eigenaren van het terrein die af en toe komen om te maaien,” legde Giovanni uit.

“Soms hielden ze hier 's zondags picknicks met de kinderen,” voegde Serena toe.

“Kennen jullie ze?”

“We kenden de vader: Franz Obojes,” antwoordde Giovanni. “Nu leeft hij niet meer. Dit zijn zijn kinderen.”

“Hebben ze nog steeds die zagerij?” vroeg Andrea.

“Ja. En ze zijn partners van een meubelmakerij.”

“Die in het dorp?”

“Nee, die vóór Montal.”

Vanuit het gras – dat bezaaid was met blauwe tuinklokjes, roze en gele bloemetjes, nog niet hoog genoeg was om gemaaid te worden en waarop ze de waterdichte poncho en een geruite plaid hadden uitgespreid – steeg het getsjirp van de krekels op in de onbeweeglijke lucht.

“Het is haast weer voor badkleding,” zei Ilaria, die bijna klaar was haar wangen in te smeren met zonnebrandcrème.

“Ja,” bevestigde Serena. “We hadden eraan moeten denken.”

“Het is gewoon heet. Het brandt.”

Ze had haar ogen gesloten, en hield haar armen en benen onbeweeglijk.

“Zal ik jullie eens wat zeggen?” ze richtte zich even later op op haar ellebogen. “Ik zou achter de hut mijn bloes en broek uitdoen als ik er zeker van was dat er niemand langs zou komen.”

“Hier komt nooit iemand langs,” zei Giovanni.

“Echt waar?”

“Echt waar.”

Ze leek nog steeds besluiteloos.

“Vooruit!” hakte Serena de knoop door, “ik kom met je mee, want ik heb het ook warm.” De hut was op twintig meter afstand, maar hun stemmen verstomden. Plotseling klonk een schaterlach, van Ilaria, daarna zwegen ze.

“En wij,” zei Giovanni. “Wat zullen we doen?”

“Hoe bedoel je?” Andrea schudde zijn hoofd.

“Heb je zin om te gaan verzitten?”

“Nee.”

“Nou, laten we dan in de schaduw gaan zitten.”

Vervolgens verzamelden ze de poncho en de rugzakken en liepen naar de grote linde die iets verderop aan de rand van het pad stond. Ze spreidden de poncho opnieuw uit en strekten zich zij aan zij uit met de rugzakken als kussens.